product is van het land, waar het huis staat. Geen aanwending van uitheemsche steensoorten, terwijl men in het eigen land in den handvormbaksteen een voortreffelijk materiaal bezit, dat wat deugdelijkheid en kleurwerking betreft, voor de andere niet behoeft onder te doen. De handvormbaksteen, niet op eenzelfde kleur gesorteerd, geeft een prachtig bonte en levendige kleurschakeering aan de eenvoudige vlakke muren; ge moet eens opletten welk een rijke, welk een schitterende nuances van Venetiaansch rood tot paars en blauw in zoo'n schijnbaar soberen baksteenmuur worden gevonden. Zandsteen partijen, hier en daar passend aangebracht, verbreken mogelijke eentonigheid, en geven de markante deelen van het gebouw aan. Ter opluistering worden vaak heel eenvoudige baksteenversieringen aangebracht, heel sober, en in dezelfde kleur als de andere baksteen, maar ge moet eens opmerken, hoe geestig alleen hun simpele schaduwwerking reeds doet op zoo'n vlakken muur.

Soms, (als bij een villa van Co Brandes), vindt men ook deze baksteenmuren onderbroken door stukjes prachtig geglazuurd groen of rood of blauw aardewerk van Willem Brouwer, en verrassend is vaak het effect van zoo'n fonkelend kleurbrokje als van een edelsteen. Ik noemde u hier slechts enkele eigenaardigheden van den modernen bouw op om u te doen zien, hoe deze niet uitsluitend op constructie gericht is, d.w.z. op redelijken opbouw van alleen het hoognoodige; er wordt wel degelijk, en zulks allengs meer en meer, door de moderne architecten op het behaaglijke aangestuurd. Alleen, en dit zal men, hoop ik, wel willen waardeeren: de behaaglijkheid moet te pas zijn aangebracht, en niet uitsluitend uiterlijk zijn; de levendigheid, de speelschheid der vormen, zoo ge wilt, zij dient verband te houden mèt, ja, te groeien uit de beginselen van de zuivere constructie.

Er heerschen zelfs bij het beschaafde publiek, bij menschen, die een zeer juist oordeel b.v. over schilderkunst en muziek hebben, nog vaak zulke deplorabele denkbeelden over de bouwkunst, dat het ons niet ondienstig leek eens de aandacht op enkele grondslagen dezer kunst te vestigen. Slechts schetsmatig geschiedde dit in de bovenstaande regelen, maar wij hopen toch, dat zij, hoe luttel ook, mogen bijdragen tot een algemeener waardeering van het werk onzer vele jonge, knappe bouwmeesters. En van de bouwkunst in het algemeen. S.

DE VRIJMAKING VAN NOORWEGEN.

Den 17en Mei, den datum waarop de grondwet gereed kwam volgens welke Prins Christiaan in 1814 den titel van regent van Noorwegen aanvaardde, zijn er te Christiania groote feesten gehouden ter herdenking der vrijwording van Noorwegen van Denemarken. De geheele stad was versierd met vlaggen en groen, en optochten en muziekuitvoeringen hielden de bevolking in een feestelijke stemming. Onze foto geeft den optocht der schoolkinderen, die met vlaggen getooid, naar het paleis (X) trokken.

DE VRIJMAKING VAN NOORWEGEN.

De optocht voor het paleis van den koning. Op het balcon: de koning, de kroonprins en de koningin.

Prosper's Démasqué

door JOB STEYNEN

Goeienavond, goeienmiddag, goeienmorgen (al naar den tijd van den dag, dat u dit ter hand neemt) lieve lezeressen, beste lezers. Nu moet u eens eventjes luisteren naar dit verhaal, dit korte verhaal van het geweldige avontuur van mijn vriend Prosper, — Prosper den celibatair.

Ik heb heel wat zonderlinge menschen ontmoet; dat begrijpt u wel, hè? Een schrijver ontmoet, noteèrt althans uitsluitend de zonderlinge menschen; want van gewone huis-, tuin- of keukenmenschen is maar bar weinig te vertellen, en daarom laat hij die dan ook gewoonlijk links liggen; — of rechts; dat hangt van zijn politieke overtuiging af.

Mijn vriend Prosper dus was zoo'n zonderling. Hij was eigenlijk gezegd menschenschuw. Met uw permissie. Hij was bedeesd en bang, en huiverig in het bijzijn van menschen; hij vermeed hen dan ook waar het maar eenigszins doenbaar was. In koffiehuizen, schouwburgen, concertzalen, enz. kwam hij nooit; liever dan in dergelijke helverlichte vertrekken vol met honderden kijkende menschen binnen te treden, ware hij op staanden voet in den grond verzonken. En zelfs op de straat was hij niet erg op zijn gemak. Hij ontweek de drukke verkeerswegen, en wandelde slechts de vrij leege achterstraatjes door, en dan ook nog alleen met neergeslagen oogen. Was hij dus menschenschuw of niet? vraag ik maar.

Goed dan, wèl menschenschuw dus. En geen beetje ook. Maar nu komt het zonderlingste van de zaak. Hij had niet, als andere menschenschuwen, een hekel aan de menschen gekregen, een innerlijken wrok, omdat hij niet tegen hun bijzijn opgewassen was. Neen, hij bleef ondanks alles voortdurend behoefte en lust gevoelen om zich in hun midden te bewegen, om met hen te verkeeren op den besten voet, om, zij het dan ook slechts voor een korte poos nu en dan, zich in hunne sympathie te verheugen. Maar.... hij dorst niet. Hij dorst niet.

Zijn werkkring was wonderwel passend bij een gemoedsstaat als de zijne: Hij was telefonist aan een groote bankinstelling. Die werkkring bestond hierin, dat hij de opbellenden en opgebeld-wordenden verbond met de verschillende afdeelingen van de Bank. En zoo voelde hij zich als een soort van bemiddelaar bij de meest ingrijpende gesprek-

DE VRIJMAKING VAN NOORWEGEN.

De optocht van 40.000 kinderen naar het paleis (x) van den koning. Deze foto werd gemaakt op de Carl Johannsgade, de hoofdstraat van Christiania.